

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Rocznik 62

27 maja 2019

Spis treści

IV Informacje

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

2019/C 182/01	Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.....	1
---------------	--	---

V Ogłoszenia

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2019/C 182/02	Sprawa C-545/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landesverwaltungsgericht Oberösterreich (Austria) w dniu 22 sierpnia 2018 r. — DP, Finanzamt Linz	2
2019/C 182/03	Sprawa C-710/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesarbeitsgericht (Niemcy) w dniu 14 listopada 2018 r. — WN/Land Niedersachsen	2
2019/C 182/04	Sprawa C-794/18 P: Odwołanie od postanowienia Sądu (druga izba) wydanego w dniu 3 października 2018 r. w sprawie T-33/18, Pracsis i Conceptexpo Project/Komisja i EACEA, wniesione w dniu 17 grudnia 2018 r. przez Pracsis SPRL, Conceptexpo Project	3
2019/C 182/05	Sprawa C-804/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Arbeitsgericht Hamburg (Niemcy) w dniu 20 grudnia 2018 r. — IX/WABE e.V.	4

2019/C 182/06	Sprawa C-34/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio (Włochy) w dniu 17 stycznia 2019 r. — Telecom Italia SpA/Ministero dello Sviluppo Economico, Ministero dell'Economia e delle Finanze	5
2019/C 182/07	Sprawa C-37/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte suprema di cassazione (Włochy) w dniu 21 stycznia 2019 r. — CV/Iccrea Banca SpA Istituto Centrale del Credito Cooperativo	5
2019/C 182/08	Sprawa C-89/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy) w dniu 5 lutego 2019 r. — Rieco SpA/Comune di Lanciano, Ecolan SpA.....	6
2019/C 182/09	Sprawa C-90/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy) w dniu 5 lutego 2019 r. — Rieco SpA/Comune di Ortona, Ecolan SpA	7
2019/C 182/10	Sprawa C-91/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy) w dniu 5 lutego 2019 r. — Rieco SpA/Comune di San Vito Chietino, Ecolan SpA.....	8
2019/C 182/11	Sprawa C-92/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy) w dniu 5 lutego 2019 r. — Burgo Group SpA/Gestore dei Servizi Energetici SpA — GSE	9
2019/C 182/12	Sprawa C-94/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte suprema di cassazione (Włochy) w dniu 6 lutego 2019 r. — San Domenico Vetraria SpA/Agenzia delle Entrate	10
2019/C 182/13	Sprawa C-95/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte suprema di cassazione (Włochy) w dniu 6 lutego 2019 r. — Agenzia delle Dogane/Silcompa SpA.....	11
2019/C 182/14	Sprawa C-97/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgerichts Düsseldorf (Niemcy) w dniu 8 lutego 2019 r. — Pfeiffer & Langen GmbH & Co. KG/Hauptzollamt Köln	11
2019/C 182/15	Sprawa C-109/09: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy) w dniu 11 lutego 2019 r. — Raggio di Sole Società Cooperativa Onlus/Comune di Cisternino, Consorzio per L'Inclusione Sociale dell'Ats Fasano — Ostuni — Cisternino	12
2019/C 182/16	Sprawa C-110/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy) w dniu 11 lutego 2019 r. — Raggio di Sole Società Cooperativa Onlus/Comune di Ostuni, Consorzio per L'Inclusione Sociale dell'Ats Fasano — Ostuni — Cisternino	13
2019/C 182/17	Sprawa C-111/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy) w dniu 11 lutego 2019 r. — Industria Italiana Autobus SpA/Comune di Palermo	14
2019/C 182/18	Sprawa C-128/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte suprema di cassazione (Włochy) w dniu 18 lutego 2019 r. — Azienda Sanitaria Provinciale di Catania/Assessorato della Salute della Regione Siciliana	14
2019/C 182/19	Sprawa C-129/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte suprema di cassazione (Włochy) w dniu 19 lutego 2019 r. — Presidenza del Consiglio dei Ministri/BV	15
2019/C 182/20	Sprawa C-131/19 P: Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 13 grudnia 2018 r. w sprawie T-743/16 RENV, CX/Komisja, wniesione w dniu 15 lutego 2019 r. przez Komisję Europejską	16

2019/C 182/21	Sprawa C-147/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo (Hiszpania) w dniu 20 lutego 2019 r. — Atresmedia Corporación de Medios de Comunicación S.A./Asociación de Gestión de Derechos Intelectuales (AGEDI) i Artistas e Intérpretes o Ejecutantes, Sociedad de Gestión de España (AIE)	18
2019/C 182/22	Sprawa C-148/19 P: Odwołanie od wyroku Sądu (pierwsza izba) wydanego w dniu 11 grudnia 2018 r. w sprawie T-100/17, BTB Holding Investments SA i Duferco Participations Holding SA/Komisja, wniesione w dniu 19 lutego 2019 r. przez BTB Holding Investments SA i Duferco Participations Holding SA.	18
2019/C 182/23	Sprawa C-153/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Köln (Niemcy) w dniu 22 lutego 2019 r. — FZ/DER Touristik GmbH.	19
2019/C 182/24	Sprawa C-181/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landessozialgericht Nordrhein -Westfalen (Niemcy) w dniu 25 lutego 2019 r. — Jobcenter Krefeld — Widerspruchsstelle/JD	20
2019/C 182/25	Sprawa C-189/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesverwaltungsgericht (Niemcy) w dniu 26 lutego 2019 r. — Spinner GmbH & Co. KG/Bundesrepublik Deutschland	21
2019/C 182/26	Sprawa C-210/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Węgry) w dniu 6 marca 2019 r. — TN/Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal	22
2019/C 182/27	Sprawa C-218/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation (Francja) w dniu 12 marca 2019 r. — XR/Conseil de l'ordre des avocats au barreau de Paris, Bâtonnier de l'ordre des avocats au barreau de Paris, Procureur général près la cour d'appel de Paris.	22
2019/C 182/28	Sprawa C-243/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Augstākā tiesa (Senāts) (Łotwa) w dniu 20 marca 2019 r. — A/Veselības ministrija	23
2019/C 182/29	Sprawa C-244/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Handelsgerichts Wien (Austria) w dniu 21 marca 2019 r. — GB/Decker KFZ-Handels u. -Reparatur GmbH und Volkswagen AG.	24
2019/C 182/30	Sprawa C-250/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Belgia) w dniu 25 marca 2019 r. — B.O.L./État belge.	25
2019/C 182/31	Sprawa C-251/19 P: Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 14 lutego 2019 r. w sprawie T-76, 768/17 Comprojecto-Projetos e Construções, Lda i in./Europejski Bank Centralny (EBC), wniesione w dniu 25 marca 2019 r. przez Comprojecto-Projetos e Construções, Lda i in.	26
2019/C 182/32	Sprawa C-273/19 P: Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 22 stycznia 2019 r. w sprawie T-166/17, EKETA/Komisja Europejska, wniesione w dniu 31 marca 2019 r. przez Ethniko Kentro Erevnas kai Technologikis Anaptyxis (EKETA).	26
2019/C 182/33	Sprawa C-274/19 P: Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 22 stycznia 2019 r. w sprawie T-198/17, EKETA/Komisja Europejska, wniesione w dniu 31 marca 2019 r. przez Ethniko Kentro Erevnas kai Technologikis Anaptyxis (EKETA).	27
2019/C 182/34	Sprawa C-280/19 P: Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 17 stycznia 2019 r. w sprawie T-348/16, OP, Aristotelio Panepistimio Thessalonikis/ERCEA, wniesione w dniu 2 kwietnia 2019 r. przez Agencję Wykonawczą Europejskiej Rady ds. Badań Naukowych (ERCEA)	28

Sąd

2019/C 182/35	Sprawa T-61/18: Wyrok Sądu z dnia 4 kwietnia 2019 r. — Rodriguez Prieto/Komisja (Służba publiczna — Urzędnicy — Sprawa „Eurostat”— Krajowe postępowanie karne — Umorzenie — Wniosek o udzielenie wsparcia — Sygnalizujący nadużycia — Domniemanie niewinności — Skarga o odszkodowanie oraz o stwierdzenie nieważności).....	31
2019/C 182/36	Sprawa T-373/18: Wyrok Sądu z dnia 4 kwietnia 2019 r. — ABB/EUIPO (FLEXLOADER) (Znak towarowy Unii Europejskiej — Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego FLEXLOADER — Bezwzględne podstawy odmowy rejestracji — Brak charakteru opisowego — Charakter odróżniający — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia (UE) 2017/1001 — Neologizm — Niewystarczająco bezpośredni i konkretny związek z niektórymi z towarów oznaczonych zgłoszonym znakiem towarowym).....	32
2019/C 182/37	Sprawa T-128/19: Skarga wniesiona w dniu 22 lutego 2019 r. — Hemp Foods Australia/EUIPO — Cabrejos (Sativa)	33
2019/C 182/38	Sprawa T-172/19: Skarga wniesiona w dniu 22 marca 2019 r. — Cognac Ferrand/EUIPO (Kształt plecionki na butelce).....	34
2019/C 182/39	Sprawa T-178/19: Skarga wniesiona w dniu 20 marca 2019 r. — Kalai/Rada.....	34
2019/C 182/40	Sprawa T-183/19: Skarga wniesiona w dniu 29 marca 2019 r. — Jalkh/Parlament	36
2019/C 182/41	Sprawa T-202/19: Skarga wniesiona w dniu 4 kwietnia 2019 r. — Knaus Tabbert/EUIPO — Carado (CaraTour) ...	37
2019/C 182/42	Sprawa T-203/19: Skarga wniesiona w dniu 4 kwietnia 2019 r. — Knaus Tabbert/EUIPO — Carado (CaraTwo) ...	37
2019/C 182/43	Sprawa T-209/19: Skarga wniesiona w dniu 5 kwietnia 2019 r. — Armani/EUIPO — Invicta Watch Company of America (GLICYNA).....	38
2019/C 182/44	Sprawa T-212/19: Skarga wniesiona w dniu 8 kwietnia 2019 r. — Apple/EUIPO (Pióra cyfrowe).....	39
2019/C 182/45	Sprawa T-214/19: Skarga wniesiona w dniu 8 kwietnia 2019 r. — Fleximed/EUIPO — docPrice (Fleximed)	40

IV

*(Informacje)*INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII
EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*

(2019/C 182/01)

Ostatnia publikacja

Dz.U. C 172 z 20.5.2019

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 164 z 13.5.2019

Dz.U. C 155 z 6.5.2019

Dz.U. C 148 z 29.4.2019

Dz.U. C 139 z 15.4.2019

Dz.U. C 131 z 8.4.2019

Dz.U. C 122 z 1.4.2019

Teksty te są dostępne na stronie internetowej:

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landesverwaltungsgericht
Oberösterreich (Austria) w dniu 22 sierpnia 2018 r. — DP, Finanzamt Linz**

(Sprawa C-545/18)

(2019/C 182/02)

*Język postępowania: niemiecki***Sąd odsyłający**

Landesverwaltungsgericht Oberösterreich

Strony w postępowaniu głównym*Strona skarżąca:* DP, Finanzamt Linz*Organy biorące udział w postępowaniu:* Bezirkshauptmannschaft Braunau am Inn, Bezirkshauptmannschaft Linz-Land*Przy udziale:* Finanzamt Braunau-Ried-Schärding, EO

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej (ósma izba) orzekł postanowieniem z dnia 4 kwietnia 2019 r., że wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landesverwaltungsgericht Oberösterreich na mocy postanowienia z dnia 16 sierpnia 2018 r. jest oczywiście niedopuszczalny.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesarbeitsgericht (Niemcy)
w dniu 14 listopada 2018 r. — WN/Land Niedersachsen**

(Sprawa C-710/18)

(2019/C 182/03)

*Język postępowania: niemiecki***Sąd odsyłający**

Bundesarbeitsgericht

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: WN

Strona przeciwna: Land Niedersachsen

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 45 ust. 2 TFUE i art. 7 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 492/2011 z dnia 5 kwietnia 2011 r. w sprawie swobodnego przepływu pracowników wewnątrz Unii ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie stosowaniu uregulowania takiego jak to zawarte w § 16 ust. 2 Tarifvertrag für den öffentlichen Dienst der Länder (układu zbiorowego pracy mającego zastosowanie do służby publicznej krajów związkowych, TV-L), zgodnie z którym — przy okazji towarzyszącego ponownemu zatrudnieniu zaszeregowania do szczebla wynikającego z układu zbiorowego systemu wynagrodzeń — uprzywilejowane jest relewantne doświadczenie zawodowe zdobyte u dotychczasowego pracodawcy, i to w ten sposób, iż uwzględnianie owego doświadczenia zawodowego następuje zgodnie z § 16 ust. 2 zdanie drugie 2 TV-L bez ograniczenia, podczas gdy relewantne doświadczenie zawodowe uzyskane u innego pracodawcy jest uznawane tylko w wymiarze maksymalnie trzech lat, jeżeli owo uprzywilejowanie jest nakazane prawem Unii w § 4 pkt 4 porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego 18 marca 1999 r. i stanowiącego załącznik do dyrektywy Rady 99/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotyczącej porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC)?

⁽¹⁾ Dz.U. 2011, L 141, s. 1.

Odwołanie od postanowienia Sądu (druga izba) wydanego w dniu 3 października 2018 r. w sprawie T-33/18, Pracsis i Conceptexpo Project/Komisja i EACEA, wniesione w dniu 17 grudnia 2018 r. przez Pracsis SPRL, Conceptexpo Project

(Sprawa C-794/18 P)

(2019/C 182/04)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Pracsis SPRL, Conceptexpo Project (przedstawiciel: adwokat J.N. Louis)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Agencja Wykonawcza ds. Edukacji, Kultury i Sektora Audiowizualnego (EACEA)

Postanowieniem z dnia 11 kwietnia 2019 r. Trybunał (siódma izba) w części odrzucił odwołanie jako oczywiście niedopuszczalne, a w części oddalił je jako oczywiście bezzasadne.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Arbeitsgericht Hamburg (Niemcy)
w dniu 20 grudnia 2018 r. — IX/WABE e.V.**

(Sprawa C-804/18)

(2019/C 182/05)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Arbeitsgericht Hamburg

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: IX

Strona pozwana: WABE e.V.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy jednostronna instrukcja pracodawcy zakazująca noszenia jakichkolwiek widocznych oznak przekonań politycznych, światopoglądowych lub religijnych stawia w niekorzystnej sytuacji w rozumieniu art. 2 ust. 1 i art. 2 ust. 2 lit. a) dyrektywy Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy⁽¹⁾, bezpośrednio ze względu na ich religię, pracowników, którzy na podstawie religijnych wymogów zakrycia pewnych części przestrzegają określonych zasad dotyczących ubioru?
- 2) Czy jednostronna instrukcja pracodawcy zakazująca noszenia jakichkolwiek widocznych oznak przekonań politycznych, światopoglądowych lub religijnych stawia w niekorzystnej sytuacji pośrednio ze względu na religię lub płeć w rozumieniu art. 2 ust. 1 i art. 2 ust. 2 lit. b) dyrektywy 2000/78/WE pracownicę, która z uwagi na swoją wyznawaną wiarę muzułmańską nosi chustę na głowie?

W szczególności:

- a) Czy na podstawie dyrektywy 2000/78/WE można uzasadnić pośrednią dyskryminację ze względu na religię lub ze względu na płeć także subiektywną chęcią pracodawcy odnośnie do realizowania polityki neutralności politycznej, filozoficznej i religijnej, jeśli pracodawca w ten sposób pragnie spełnić subiektywną wolę swoich klientów i klientek?
- b) Czy dyrektywa 2000/78/WE lub podstawowe prawo do swobodnego prowadzenia działalności gospodarczej na podstawie art. 16 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej w świetle art. 8 ust. 1 dyrektywy 2000/78/WE stoją na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, zgodnie z którym w celu ochrony podstawowego prawa do wolności religii zakaz noszenia odzieży o charakterze religijnym może być uzasadniony nie z uwagi na abstrakcyjną podatność na zagrożenie neutralności pracodawcy, lecz jedynie z powodu konkretnie grożącej niekorzystnej sytuacji gospodarczej dla pracodawcy lub zainteresowanej osoby trzeciej?

⁽¹⁾ Dz.U. 2000 L 303, s. 16.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio (Włochy) w dniu 17 stycznia 2019 r. — Telecom Italia SpA/Ministero dello Sviluppo Economico, Ministero dell'Economia e delle Finanze

(Sprawa C-34/19)

(2019/C 182/06)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Telecom Italia SpA

Strona pozwana: Ministero dello Sviluppo Economico, Ministero dell'Economia e delle Finanze

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 22 ust. 3 dyrektywy 97/13/WE ⁽¹⁾ można interpretować w ten sposób, że zezwala on, również w odniesieniu do roku 1998, na utrzymanie obowiązku uiszczenia opłaty lub wynagrodzenia odpowiadającego proporcjonalnie do takiej samej części obrotów opłacie lub wynagrodzeniu należnemu na podstawie systemu obowiązującego przed wejściem w życie wspomnianej dyrektywy?
- 2) Czy w świetle wyroków wydanych przez Trybunał w dniu 18 września 2003 r. w sprawach połączonych C-292/01 i C-293/01 oraz w dniu 21 lutego 2008 r. w sprawie C-296/06 dyrektywa 97/13/WE stoi na przeszkodzie wyrokowi sądu krajowego mającemu powagę rzeczy osądzonej, wynikającemu z błędnej interpretacji lub nieuwzględnienia rzeczony dyrektywy, w związku z czym od stosowania owego wyroku sądu krajowego może odstąpić inny sąd orzekający w sporze, którego przedmiotem jest taki sam materialny stosunek prawny, lecz który różni się ze względu na pomocniczy charakter żądanej zapłaty w stosunku do zapłaty będącej przedmiotem sporu w postępowaniu, w którym wydano wyrok mający powagę rzeczy osądzonej?

⁽¹⁾ Dyrektywa 97/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 10 kwietnia 1997 r. w sprawie wspólnych postanowień ramowych dotyczących ogólnych zezwoleń i indywidualnych licencji w dziedzinie usług telekomunikacyjnych (Dz.U. 1997, L 117, s. 15).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte suprema di cassazione (Włochy) w dniu 21 stycznia 2019 r. — CV/Iccrea Banca SpA Istituto Centrale del Credito Cooperativo

(Sprawa C-37/19)

(2019/C 182/07)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Corte suprema di cassazione

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca kasację: CV

Druga strona postępowania: Iccrea Banca SpA Istituto Centrale del Credito Cooperativo

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 7 ust. 2 dyrektywy 2003/88 ⁽¹⁾ i art. 31 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, rozpatrywane również oddzielnie, należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie ustawodawstwu krajowemu lub praktyce krajowej, zgodnie z którą w przypadku ustania stosunku pracy prawo do ekwiwalentu pieniężnego za należny, lecz niewykorzystany urlop (a także za instytucję prawną, jaką są „Festività sopresse” [zniesione dni ustawowo wolne od pracy] o charakterze i funkcji porównywalnej do corocznego urlopu wypoczynkowego) nie przysługuje pracownikowi, w sytuacji gdy nie mógł on z niego skorzystać, przed zakończeniem stosunku pracy ze względu na niezgodną z prawem przyczynę leżącą po stronie pracodawcy (rozwiązanie stosunku pracy prawomocnie uznane przez sąd krajowy za niezgodne z prawem w drodze orzeczenia o przywróceniu stosunku pracy z mocą wsteczną), za okres, jaki upłynął od działania pracodawcy do następnego przywrócenia do pracy?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotycząca niektórych aspektów organizacji czasu pracy (Dz.U. 2003, L 299, s. 9).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy) w dniu 5 lutego 2019 r. — Rieco SpA/Comune di Lanciano, Ecolan SpA

(Sprawa C-89/19)

(2019/C 182/08)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu głównym

Wnosząca odwołanie: Rieco SpA

Druga strona postępowania: Comune di Lanciano, Ecolan SpA

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy prawo Unii Europejskiej (a w szczególności zasada swobodnego administrowania przez organy władzy publicznej i zasada zasadniczej równoważności pomiędzy różnymi trybami udzielenia zamówienia i zarządzania usługami w interesie organów administracji publicznej) stoi na przeszkodzie przepisowi prawa krajowego [jak ten zawarty w art. 192 ust. 2 Codice dei contratti pubblici, decreto legislativo n. 50 del 2016 (dekretu ustawodawczego nr 50/2016 — kodeks zamówień publicznych)], który stawia udzielanie zamówień in house w pozycji podrzędnej i stanowiącej wyjątek względem udzielania zamówień w drodze postępowania przetargowego: (i) dopuszczając taki sposób udzielania zamówień jedynie w przypadku wykazania niewydolności w funkcjonowaniu odnośnego rynku oraz (ii) zobowiązując w każdym przypadku, organ administracji, który zamierza udzielić zamówienia w ramach delegacji między swymi wewnętrznymi jednostkami do dostarczenia konkretnego uzasadnienia w przedmiocie korzyści dla ogółu związanych z tą formą udzielenia zamówienia?

- 2) Czy prawo Unii Europejskiej (a w szczególności art. 12 ust. 3 dyrektywy 2014/24/UE ⁽¹⁾ dotyczący udzielania zamówień in house w ramach reżimu sprawowanej wspólnie przez kilka organów administracji kontroli podobnej) stoi na przeszkodzie przepisowi prawa krajowego [jak ten zawarty w art. 4 ust. 1 Testo Unico delle società partecipate — decreto legislativo n. 175 del 2016 (dekretu ustawodawczego nr 175/2016 — tekst jednolity w sprawie przedsiębiorstw z udziałem podmiotów publicznych)], który zabrania organowi administracji publicznej uzyskania udziału (jakkolwiek, niegwarantującego kontroli lub prawa weta) w organizmie, w którym udziały posiadają inne organy administracji, w sytuacji, w której taki organ zamierza jednak uzyskać w przyszłości wspólną kontrolę, a zatem możliwość bezpośredniego udzielania zamówień na rzecz tego wielodziałowego organizmu?

(¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/24/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie zamówień publicznych, uchylająca dyrektywę 2004/18/WE (Dz.U. 2014, L 94, s. 65).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy) w dniu 5 lutego 2019 r. — Rieco SpA/Comune di Ortona, Ecolan SpA

(Sprawa C-90/19)

(2019/C 182/09)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu głównym

Wnosząca odwołanie: Rieco SpA

Druga strona postępowania: Comune di Ortona, Ecolan SpA

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy prawo Unii Europejskiej (a w szczególności zasada swobodnego administrowania przez organy władzy publicznej i zasada zasadniczej równowagi między różnymi trybami udzielenia zamówienia i zarządzania usługami w interesie organów administracji publicznej) stoi na przeszkodzie przepisowi prawa krajowego [jak ten zawarty w art. 192 ust. 2 Codice dei contratti pubblici, decreto legislativo n. 50 del 2016 (dekretu ustawodawczego nr 50/2016 — kodeks zamówień publicznych)], który stawia udzielanie zamówień in house w pozycji podrzędnej i stanowiącej wyjątek względem udzielania zamówień w drodze postępowania przetargowego: (i) dopuszczając taki sposób udzielania zamówień jedynie w przypadku wykazania niewydolności w funkcjonowaniu odnośnego rynku oraz (ii) zobowiązując w każdym przypadku, organ administracji, który zamierza udzielić zamówienia w ramach delegacji między swymi wewnętrznymi jednostkami do dostarczenia konkretnego uzasadnienia w przedmiocie korzyści dla ogółu związanych z tą formą udzielenia zamówienia?

- 2) Czy prawo Unii Europejskiej (a w szczególności art. 12 ust. 3 dyrektywy 2014/24/UE ⁽¹⁾ dotyczący udzielania zamówień in house w ramach reżimu sprawowanej wspólnie przez kilka organów administracji kontroli podobnej) stoi na przeszkodzie przepisowi prawa krajowego [jak ten zawarty w art. 4 ust. 1 Testo Unico delle società partecipate — decreto legislativo n. 175 del 2016 (dekretu ustawodawczego nr 175/2016 — tekst jednolity w sprawie przedsiębiorstw z udziałem podmiotów publicznych)], który zabrania organowi administracji publicznej uzyskania udziału (jakkolwiek, niegwarantującego kontroli lub prawa weta) w organizmie, w którym udziały posiadają inne organy administracji, w sytuacji, w której taki organ zamierza jednak uzyskać w przyszłości wspólną kontrolę, a zatem możliwość bezpośredniego udzielania zamówień na rzecz tego wielodziałowego organizmu?

(¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/24/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie zamówień publicznych, uchylająca dyrektywę 2004/18/WE (Dz.U. 2014, L 94, s. 65).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy) w dniu 5 lutego 2019 r. — Rieco SpA/Comune di San Vito Chietino, Ecolan SpA

(Sprawa C-91/19)

(2019/C 182/10)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu głównym

Wnosząca odwołanie: Rieco SpA

Druga strona postępowania: Comune di San Vito Chietino, Ecolan SpA

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy prawo Unii Europejskiej (a w szczególności zasada swobodnego administrowania przez organy władzy publicznej i zasada zasadniczej równoważności pomiędzy różnymi trybami udzielenia zamówienia i zarządzania usługami w interesie organów administracji publicznej) stoi na przeszkodzie przepisowi prawa krajowego [jak ten zawarty w art. 192 ust. 2 Codice dei contratti pubblici, decreto legislativo n. 50 del 2016 (dekretu ustawodawczego nr 50/2016 — kodeks zamówień publicznych)], który stawia udzielanie zamówień in house w pozycji podrzędnej i stanowiącej wyjątek względem udzielania zamówień w drodze postępowania przetargowego: (i) dopuszczając taki sposób udzielania zamówień jedynie w przypadku wykazania niewydolności w funkcjonowaniu odpowiedniego rynku oraz (ii) zobowiązując w każdym przypadku, organ administracji, który zamierza udzielić zamówienia w ramach delegacji między swymi wewnętrznymi jednostkami do dostarczenia konkretnego uzasadnienia w przedmiocie korzyści dla ogółu związanych z tą formą udzielania zamówienia?

- 2) Czy prawo Unii Europejskiej (a w szczególności art. 12 ust. 3 dyrektywy 2014/24/UE ⁽¹⁾ dotyczący udzielania zamówień in house w ramach reżimu sprawowanej wspólnie przez kilka organów administracji kontroli podobnej) stoi na przeszkodzie przepisowi prawa krajowego [jak ten zawarty w art. 4 ust. 1 Testo Unico delle società partecipate — decreto legislativo n. 175 del 2016 (dekretu ustawodawczego nr 175/2016 — tekst jednolity w sprawie przedsiębiorstw z udziałem podmiotów publicznych)], który zabrania organowi administracji publicznej uzyskania udziału (jakkolwiek, niegwarantującego kontroli lub prawa weta) w organizmie, w którym udziały posiadają inne organy administracji, w sytuacji, w której taki organ zamierza jednak uzyskać w przyszłości wspólną kontrolę, a zatem możliwość bezpośredniego udzielania zamówień na rzecz tego wielodziałowego organizmu?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/24/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie zamówień publicznych, uchylająca dyrektywę 2004/18/WE (Dz.U. 2014, L 94, s. 65).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy) w dniu 5 lutego 2019 r. — Burgo Group SpA/Gestore dei Servizi Energetici SpA — GSE

(Sprawa C-92/19)

(2019/C 182/11)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Burgo Group SpA

Druga strona postępowania: Gestore dei Servizi Energetici SpA — GSE

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy dyrektywa 2004/8/WE ⁽¹⁾ (w szczególności jej art. 12) stoi na przeszkodzie wykładni art. 3 i 6 decreto legislativo (dekretu ustawodawczego) nr 20/2007 dokonywanej w ten sposób, że korzyści przewidziane w decreto legislativo nr 79/1999 [w szczególności korzyści określonych w art. 11 oraz w Delibera dell'Autorità dell'energia elettrica e del gas (decyzji urzędu ds. energii elektrycznej i gazu) nr 42/02 z dnia 19 marca 2002 r., która to decyzja stanowi wykonanie powyższego przepisu] mają również zastosowanie w stosunku do instalacji niebędących wysokosprawnymi instalacjami kogeneracyjnymi, nawet po 31 grudnia 2010 r.?
- 2) Czy art. 107 TFUE stoi na przeszkodzie wykładni art. 3 i 6 decreto legislativo nr 20/2007, dokonywanej w sposób opisany w pytaniu pierwszym, w zakresie, w jakim przepis ten, zgodnie z jego wykładnią, może stanowić „pomoc państwa” i w związku z tym może być sprzeczny z zasadą wolnej konkurencji?

- 3) W świetle pytania pierwszego i drugiego oraz biorąc pod uwagę wyraźne twierdzenia wnoszącej odwołanie, czy przepisy krajowe, które zezwalają na dalsze przyznawanie systemów wsparcia dla kogeneracji niebędącej kogeneracją wysokosprawną do dnia 31 grudnia 2015 r., są zgodne z określonymi w prawie wspólnotowym zasadami równości i niedyskryminacji?; taka jest bowiem możliwa wykładnia włoskiego prawa krajowego na podstawie art. 25 ust. 11 lit. c) ppkt 1 decreto legislativo nr 28 z dnia 3 marca 2011 r. uchylającego wspomniane przepisy art. 11 decreto legislativo nr 79/1999 ze skutkiem od dnia 1 stycznia 2016 r., a obecnie nawet od dnia 19 lipca 2014 r. (na podstawie art. 10 ust. 15 decreto legislativo nr 102 z dnia 4 lipca 2014 r.).

(¹) Dyrektywa 2004/8/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. w sprawie promowania kogeneracji w oparciu o zapotrzebowanie na ciepło użytkowe na rynku wewnętrznym energii oraz zmieniająca dyrektywę 92/42/EWG (Dz.U. 2004, L 52, s. 50).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte suprema di cassazione (Włochy) w dniu 6 lutego 2019 r. — San Domenico Vetraria SpA/Agenzia delle Entrate

(Sprawa C-94/19)

(2019/C 182/12)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Corte suprema di cassazione

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: San Domenico Vetraria SpA

Strona pozwana: Agenzia delle Entrate

Pytania prejudycjalne

Czy art. 2 i 6 szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. oraz zasadę neutralności podatkowej należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one uregulowaniu krajowemu, na mocy którego wynajęcie lub oddelegowanie pracowników spółki dominującej jedynie w zamian za zwrot związanych z tym kosztów przez spółkę zależną jest istotne dla celów podatku od wartości dodanej?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte suprema di cassazione (Włochy) w dniu 6 lutego 2019 r. — Agenzia delle Dogane/Silcompa SpA

(Sprawa C-95/19)

(2019/C 182/13)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Corte suprema di cassazione

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Agenzia delle Dogane

Strona przeciwna: Silcompa SpA

Pytanie prejudycjalne

Czy przepisy art. 12 ust. 3 dyrektywy Rady 76/308/EWG w sprawie wzajemnej pomocy przy windykacji roszczeń dotyczących niektórych opłat, cel, podatków i innych obciążeń ⁽¹⁾, zmienionej dyrektywą Rady 2001/44/WE ⁽²⁾, w związku z art. 20 dyrektywy Rady 92/12/EWG w sprawie ogólnych warunków dotyczących wyrobów objętych podatkiem akcyzowym, ich przechowywania, przepływu oraz kontrolowania ⁽³⁾, można interpretować w ten sposób, że — w postępowaniu wszczętym w przedmiocie środków egzekucyjnych dotyczących poboru podatku — przedmiotem oceny może być, i ewentualnie w jakich granicach, przesłanka miejsca (rzeczywistego wprowadzenia do obrotu), w którym faktycznie została popełniona nieprawidłowość lub naruszenie prawa, jeżeli, tak jak w przypadku rozpatrywanym w niniejszym postępowaniu, to samo roszczenie, oparte na tych samych transakcjach wywozu, zostało podniesione w sposób niezależny wobec podatnika przez państwo wnioskujące i przez państwo współpracujące, a w państwie współpracującym jednocześnie jest w toku zarówno postępowanie w przedmiocie roszczenia krajowego, jak i postępowanie dotyczące poboru podatku na rzecz drugiego państwa, przy założeniu, że takie ustalenie stanowi przeszkodę dla wniosku o pomoc, a zatem dla wszystkich środków egzekucyjnych?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady z dnia 15 marca 1976 r. w sprawie wzajemnej pomocy przy dochodzeniu roszczeń wynikających z operacji będących częścią systemu finansowania Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej oraz rolniczych opłat wyrównawczych i opłat celnych (Dz.U. 1976, L 73, s. 18).

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 2001/44/WE z dnia 15 czerwca 2001 r. zmieniająca dyrektywę 76/308/EWG w sprawie wzajemnej pomocy przy windykacji roszczeń wynikających z czynności stanowiących część systemu finansowania Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej oraz opłat rolnych i cel oraz w odniesieniu do podatku od wartości dodanej i podatków akcyzowych (Dz.U. 2001, L 175, s. 17).

⁽³⁾ Dyrektywa Rady 92/12/EWG z dnia 25 lutego 1992 r. w sprawie ogólnych warunków dotyczących wyrobów objętych podatkiem akcyzowym, ich przechowywania, przepływu oraz kontrolowania (Dz.U. 1992, L 76, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgerichts Düsseldorf (Niemcy) w dniu 8 lutego 2019 r. — Pfeiffer & Langen GmbH & Co. KG/Hauptzollamt Köln

(Sprawa C-97/19)

(2019/C 182/14)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Finanzgerichts Düsseldorf

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Pfeiffer & Langen GmbH & Co. KG

Strona przeciwna: Hauptzollamt Köln

Pytania prejudycjalne

Czy art. 78 ust. 3 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że zgodnie z nim w sytuacji takiej jak ta będąca przedmiotem sporu w postępowaniu głównym zgłoszenie celne należy skontrolować i skorygować w taki sposób, że dane zgłaszającej zostaną zastąpione oznaczeniem osoby, której udzielono pozwolenia na przywóz przywiezionego towaru, a osoba ta będzie reprezentowana przez osobę, którą podano w zgłoszeniu celnym jako zgłaszającą i która przedstawiła urzędowi celnemu pełnomocnictwo udzielone przez posiadaczkę pozwolenia na przywóz?

⁽¹⁾ Dz.U. 1992, L 302, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy) w dniu 11 lutego 2019 r. — Raggio di Sole Società Cooperativa Onlus/Comune di Cisternino, Consorzio per L’Inclusione Sociale dell’Ats Fasano — Ostuni — Cisternino

(Sprawa C-109/09)

(2019/C 182/15)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Raggio di Sole Società Cooperativa Onlus

Druga strona postępowania: Comune di Cisternino, Consorzio per L’Inclusione Sociale dell’Ats Fasano — Ostuni — Cisternino

Pytania prejudycjalne

Czy prawo Unii Europejskiej (a w szczególności zasady uzasadnionych oczekiwań, prawności prawa, swobodnego przepływu, swobody przedsiębiorczości i swobody świadczenia usług) stoi na przeszkodzie przepisom prawa krajowego [takim jak przepisy przewidziane w art. 83 ust. 9, art. 95 ust. 10 i art. 97 ust. 5 włoskiego Codice dei contratti pubblici (kodeksu zamówień publicznych)], zgodnie z którymi brak wskazania przez oferenta w ramach procedury udzielenia zamówienia publicznego kosztów siły roboczej i kosztów związanych z zapewnieniem bezpieczeństwa pracowników powoduje w każdym wypadku wykluczenie tego oferenta z tej procedury bez możliwości skorzystania przez niego na późniejszym etapie z instytucji wezwania do uzupełnienia oferty (*soccorso istruttorio*), także w przypadkach, gdy istnienie obowiązku złożenia takiego oświadczenia wynika z wystarczająco jasnych i znanych przepisów oraz niezależnie od okoliczności, że ogłoszenie o zamówieniu nie odnosi się wyraźnie do wyżej wspomnianego prawnego obowiązku podania konkretnych informacji?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy) w dniu 11 lutego 2019 r. — Raggio di Sole Società Cooperativa Onlus/Comune di Ostuni, Consorzio per L’Inclusione Sociale dell’Ats Fasano — Ostuni — Cisternino

(Sprawa C-110/19)

(2019/C 182/16)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Raggio di Sole Società Cooperativa Onlus

Druga strona postępowania: Comune di Ostuni, Consorzio per L’Inclusione Sociale dell’Ats Fasano — Ostuni — Cisternino

Pytania prejudycjalne

Czy prawo Unii Europejskiej (a w szczególności zasady uzasadnionych oczekiwań, prawności prawa, swobodnego przepływu, swobody przedsiębiorczości i swobody świadczenia usług) stoi na przeszkodzie przepisom prawa krajowego [takim jak przepisy przewidziane w art. 83 ust. 9, art. 95 ust. 10 i art. 97 ust. 5 włoskiego Codice dei contratti pubblici (kodeksu zamówień publicznych)], zgodnie z którymi brak wskazania przez oferenta w ramach procedury udzielenia zamówienia publicznego kosztów siły roboczej i kosztów związanych z zapewnieniem bezpieczeństwa pracowników powoduje w każdym wypadku wykluczenie tego oferenta z tej procedury bez możliwości skorzystania przez niego na późniejszym etapie z instytucji wezwania do uzupełnienia oferty (*soccorso istruttorio*), także w przypadkach, gdy istnienie obowiązku złożenia takiego oświadczenia wynika z wystarczająco jasnych i znanych przepisów oraz niezależnie od okoliczności, że ogłoszenie o zamówieniu nie odnosi się wyraźnie do wyżej wspomnianego prawnego obowiązku podania konkretnych informacji?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy) w dniu 11 lutego 2019 r. — *Industria Italiana Autobus SpA/Comune di Palermo*

(Sprawa C-111/19)

(2019/C 182/17)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Industria Italiana Autobus SpA

Druga strona postępowania: Comune di Palermo

Pytania prejudycjalne

Czy prawo Unii Europejskiej (a w szczególności zasady uzasadnionych oczekiwań, prawności prawa, swobodnego przepływu, swobody przedsiębiorczości i swobody świadczenia usług) stoi na przeszkodzie przepisom prawa krajowego [takim jak przepisy przewidziane w art. 83 ust. 9, art. 95 ust. 10 i art. 97 ust. 5 włoskiego Codice dei contratti pubblici (kodeksu zamówień publicznych)], zgodnie z którymi brak wskazania przez oferenta w ramach procedury udzielenia zamówienia publicznego kosztów siły roboczej i kosztów związanych z zapewnieniem bezpieczeństwa pracowników powoduje w każdym wypadku wykluczenie tego oferenta z tej procedury bez możliwości skorzystania przez niego na późniejszym etapie z instytucji wezwania do uzupełnienia oferty (*soccorso istruttorio*), także w przypadkach, gdy istnienie obowiązku złożenia takiego oświadczenia wynika z wystarczająco jasnych i znanych przepisów oraz niezależnie od okoliczności, że ogłoszenie o zamówieniu nie odnosi się wyraźnie do wyżej wspomnianego prawnego obowiązku podania konkretnych informacji?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte suprema di cassazione (Włochy) w dniu 18 lutego 2019 r. — *Azienda Sanitaria Provinciale di Catania/Assessorato della Salute della Regione Siciliana*

(Sprawa C-128/19)

(2019/C 182/18)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Corte suprema di cassazione

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Azienda Sanitaria Provinciale di Catania

Strona pozwana: Assessorato della Salute della Regione Siciliana

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy w świetle art. 87 i 88 traktatu WE — a obecnie art. 107 i 108 TFUE — a także „Wytocznych wspólnotowych w sprawie pomocy państwa w sektorze rolnym”, o których mowa w komunikacie Komisji 2000/C 28/02, opublikowanym w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich* z dnia 1 lutego 2000 r., przepis zawarty w art. 25 ust. 16 ustawy regionalnej Sycylii nr [19] z dnia 22 grudnia 2005 r., stanowiący, co następuje: „Aby osiągnąć cele określone w art. 1 ustawy regionalnej nr 12 z dnia 5 czerwca 1989 r., zgodnie z przepisami art. 134 ustawy regionalnej nr 32 z dnia 23 grudnia 2000 r., przeznacza się kwotę 20 mln EUR na wypłatę sum należnych od aziende unità sanitarie locali (miejscowych zakładów opieki zdrowotnej) regionu Sycylia właścicielom zwierząt poddanych ubojowi, dotkniętych chorobami zakaźnymi i rozpowszechnionymi w okresie od 2000 r. do 2006 r., a także na wypłatę, za ten sam okres, rekompensaty dla lekarzy weterynarii wykonujących wolny zawód, którzy wykonywali czynności związane z uzdrowieniem hodowli. Na cele, o których mowa w niniejszym ustępie, na rok obrotowy 2005 przeznacza się kwotę 10 mln EUR (podstawowa pozycja budżetowa 10.3.1.3.2, rozdział 417702). W kolejnych latach obrotowych postępuje się zgodnie z art. 3 ust. 2 lit. i) ustawy regionalnej nr 10 z dnia 27 kwietnia 1999 r., wraz z późniejszymi zmianami”, stanowi pomoc państwa, która poprzez wspieranie niektórych przedsiębiorstw lub niektórych rodzajów produkcji zakłóca konkurencję lub grozi jej zakłóceniem?
- 2) Czy przepis wprowadzony w art. 25 ust. 16 ustawy regionalnej Sycylii nr 19 z dnia 22 grudnia 2005 r., który stanowi, co następuje: „Aby osiągnąć cele określone w art. 1 ustawy regionalnej nr 12 z dnia 5 czerwca 1989 r., zgodnie z przepisami art. 134 ustawy regionalnej nr 32 z dnia 23 grudnia 2000 r., przeznacza się kwotę 20 mln EUR na wypłatę sum należnych od aziende unità sanitarie locali (miejscowych zakładów opieki zdrowotnej) regionu Sycylia właścicielom zwierząt poddanych ubojowi dotkniętych chorobami zakaźnymi i rozpowszechnionymi w okresie od 2000 r. do 2006 r., a także na wypłatę, za ten sam okres, rekompensaty dla lekarzy weterynarii wykonujących wolny zawód, którzy wykonywali czynności związane z uzdrowieniem hodowli. Na cele, o których mowa w niniejszym ustępie, na rok obrotowy 2005 przeznacza się kwotę 10 mln EUR (podstawowa pozycja budżetowa 10.3.1.3.2, rozdział 417702). W kolejnych latach obrotowych postępuje się zgodnie z art. 3 ust. 2 lit. i) ustawy regionalnej nr 10 z dnia 27 kwietnia 1999 r., wraz z późniejszymi zmianami”, mimo iż co do zasady może stanowić pomoc przyznawaną przez państwo, która poprzez wspieranie niektórych przedsiębiorstw lub niektórych rodzajów produkcji zakłóca konkurencję lub grozi jej zakłóceniem, można jednak uznać za zgodny z art. 87 i 88 traktatu WE — a obecnie z art. 107 i 108 TFUE — biorąc pod uwagę powody, dla których Komisja Europejska decyzją C(2002)4786 z dnia 6 grudnia 2002 r. uznała, wobec spełnienia warunków przewidzianych w „Wytocznych [Or.10] wspólnotowych w sprawie pomocy państwa w sektorze rolnym” określonych w komunikacie Komisji 2000/C 28/02 opublikowanym w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich* z dnia 1 lutego 2000 r., że przepisy o podobnym brzmieniu wprowadzone w art. 11 ustawy regionalnej Sycylii 40/1997 i w art. 7 ustawy regionalnej 22/1999 są zgodne z art. 87 i 88 WE?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte suprema di cassazione (Włochy) w dniu 19 lutego 2019 r. — Presidenza del Consiglio dei Ministri/BV

(Sprawa C-129/19)

(2019/C 182/19)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Corte suprema di cassazione

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Presidenza del Consiglio dei Ministri

Druga strona postępowania: BV

Pytania prejudycjalne

Corte suprema di cassazione zwraca się do Trybunału z pytaniem w okolicznościach takich jak te będące przedmiotem postępowania głównego dotyczącego powództwa o kompensatę wniesionego przez obywatelkę włoską, mającą stałe miejsce zamieszkania we Włoszech, przeciwko państwu jako ustawodawcy z powodu braku wykonania lub nieprawidłowego wykonania lub niepełnego wykonania obowiązków przewidzianych w dyrektywie Rady 2004/80/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. odnoszącej się do kompensaty dla ofiar przestępstw⁽¹⁾, w szczególności spoczywającego na państwach członkowskich obowiązku, o którym mowa w art. 12 ust. 2 tej dyrektywy, do wprowadzenia do dnia 1 lipca 2005 r. (w myśl art. 18 ust. 1) ogólnego systemu kompensat, który gwarantuje sprawiedliwą i odpowiednią kompensatę dla ofiar wszystkich umyślnych przestępstw z użyciem przemocy (w tym przestępstwa związanego z użyciem przemocy na tle seksualnym, którego ofiarą była powódka), w przypadkach gdy ofiary te nie są w stanie uzyskać pełnego naprawienia poniesionych szkód od osób bezpośrednio odpowiedzialnych:

- 1) czy — w związku z nieterminową (lub niepełną) transpozycją do prawa krajowego dyrektywy Rady 2004/80/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. odnoszącej się do kompensaty dla ofiar przestępstw, która nie cechuje się samoistną wykonalnością (non self executing) w odniesieniu do wymaganego przez tę dyrektywę wprowadzenia systemu kompensaty dla ofiar przestępstw z użyciem przemocy, rodzącą wobec podmiotów transgranicznych, do których owa dyrektywa jest wyłącznie skierowana, odpowiedzialność odszkodowawczą państwa członkowskiego na mocy zasad wykształconych w orzecznictwie Trybunału (m.in. w wyrokach „Francovich” i „Brasserie du Pecheur i Factortame III”) — prawo [Unii Europejskiej] wymaga skonstruowania w podobny sposób odpowiedzialności państwa członkowskiego wobec podmiotów niebędących podmiotami transgranicznymi (a zatem wobec obywateli zamieszkałych w danym państwie), które nie byłyby bezpośrednimi adresatami korzyści wynikających z implementacji dyrektywy, lecz które, w celu zapobieżenia naruszeniu zasady równości/niedyskryminacji w ramach wspomnianego prawa [Unii Europejskiej], powinny i mogłyby — gdyby dyrektywa została transponowana w terminie i w pełni — korzystać w drodze rozszerzenia ze skuteczności (effet utile) dyrektywy (to znaczy ze wskazanego wyżej systemu kompensaty)?;

na wypadek udzielenia odpowiedzi twierdzącej na powyższe pytanie:

- 2) czy kompensatę ustanowioną na rzecz ofiar umyślnych przestępstw z użyciem przemocy (w szczególności przestępstwa związanego z użyciem przemocy na tle seksualnym, o którym mowa w art. 609-bis kodeksu karnego) w decreto del Ministro dell'interno (dekrecie ministra spraw wewnętrznych) z dnia 31 sierpnia 2017 r. [przyjętym na podstawie art. 11 ust. 3 legge 7 luglio 2016, n. 122 (Disposizioni per l'adempimento degli obblighi derivanti dall'appartenenza dell'Italia all'Unione europea — Legge europea 2015–2016) (ustawy nr 122 z dnia 7 lipca 2016 r. — przepisy mające na celu wypełnienie zobowiązań wynikających z członkostwa Włoch w Unii Europejskiej — ustawa europejska 2015–2016), wraz z późniejszymi zmianami (wprowadzonymi w art. 6 ustawy nr 167 z dnia 20 listopada 2017 r. i w art. 1 ust. 593–596 ustawy nr 145 z dnia 30 grudnia 2018 r.)], w stałej wysokości 4800 EUR, można uznać za „sprawiedliwą i odpowiednią kompensatę dla ofiar” w rozumieniu art. 12 ust. 2 dyrektywy 2004/80?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 2004/80/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. odnosząca się do kompensaty dla ofiar przestępstw (Dz.U. 2004, L 261, s. 15).

**Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 13 grudnia 2018 r. w sprawie T-743/16 RENV,
CX/Komisja, wniesione w dniu 15 lutego 2019 r. przez Komisję Europejską**

(Sprawa C-131/19 P)

(2019/C 182/20)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: G. Berscheid, T.S. Bohr, C. Ehrbar, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: CX

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie wyroku Sądu z dnia 13 grudnia 2018 r. w sprawie T-743/16 RENV, CX/Komisja, w zakresie, w jakim stwierdzono w nim nieważność decyzji dyscyplinarnej wydalenia ze służby;
- przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd w celu wydania rozstrzygnięcia w przedmiocie pozostałych zarzutów skargi;
- orzeczenie, że rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzut pierwszy: naruszenie art. 4 i 22 załącznika IX do regulaminu pracowniczego urzędników wskutek błędnej wykładni zakresu prawa do osobistego stawiennictwa.

Argumenty na poparcie zarzutu pierwszego dzielą się na kilka części.

W pierwszej części Komisja podnosi, że wyrok naruszył kryteria prawne mające zastosowanie do oceny niezdolności urzędnika do stawiennictwa, obowiązku uzasadnienia oraz zasad rozkładu ciężaru dowodu.

W drugiej części Komisja podnosi, że w wyroku błędnie zastosowano pojęcie łańcucha zgodnych poszlak w celu ustalenia, że urzędnik nie był w stanie stawić się na wysłuchaniach, i że Sąd przeprowadził niepełne badanie istotnych wniosków dowodowych.

W trzeciej części Komisja utrzymuje, że w wyroku przeinaczono dwa wnioski dowodowe.

Zarzut drugi: naruszenie art. 4 i 22 załącznika IX regulaminu pracowniczego urzędników wskutek błędnej wykładni zakresu prawa do bycia wysłuchanym na piśmie lub przez przedstawiciela.

Argumenty na poparcie zarzutu drugiego dzielą się na dwie części.

Pierwsza część dotyczy naruszenia kryteriów prawnych mających zastosowanie do oceny niezdolności urzędnika do przedstawienia uwag na piśmie lub przez przedstawiciela, naruszenia obowiązku uzasadnienia, naruszenia zasad rozkładu ciężaru dowodu w odniesieniu do niezdolności urzędnika do obrony w trakcie wysłuchań oraz błędnego zastosowania pojęcia łańcucha zgodnych poszlak.

Druga część dotyczy sprzeczności w uzasadnieniu dotyczącym niezdolności urzędnika do zapewnienia sobie obrony.

Zarzut trzeci: naruszenie obowiązku uzasadnienia w odniesieniu do konsekwencji naruszenia prawa do bycia wysłuchanym.

Sąd nie uzasadnił powodów, dla których nieprawidłowość proceduralna wynikająca z braku wysłuchania powoduje stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo (Hiszpania) w dniu 20 lutego 2019 r. — Atresmedia Corporación de Medios de Comunicación S.A./Asociación de Gestión de Derechos Intelectuales (AGEDI) i Artistas e Intérpretes o Ejecutantes, Sociedad de Gestión de España (AIE)

(Sprawa C-147/19)

(2019/C 182/21)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Supremo

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Atresmedia Corporación de Medios de Comunicación S.A.

Strona przeciwna: Asociación de Gestión de Derechos Intelectuales (AGEDI) i Artistas e Intérpretes o Ejecutantes, Sociedad de Gestión de España (AIE)

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy pojęcie „zwielokrotnienia fonogramu opublikowanego w celach handlowych” zawarte w art. 8 ust. 2 dyrektyw 92/100 ⁽¹⁾ i 2006/115 ⁽²⁾ obejmuje zwielokrotnienie fonogramu opublikowanego w celach handlowych w nagraniu audiowizualnym zawierającym utrwalenie utworu audiowizualnego?
- 2) W przypadku udzielenia na pytanie wcześniejsze odpowiedzi twierdzącej, czy do zapłaty jednorazowego, godziwego wynagrodzenia przewidzianego w art. 8 ust. 2 tych dyrektyw jest zobowiązany podmiot będący nadawcą telewizyjnym, który wykorzystuje w celu jakiegokolwiek publicznego odtwarzania nagranie audiowizualne zawierające utrwalenie utworu kinematograficznego lub audiowizualnego, w którym został zwielokrotniony fonogram opublikowany w celach handlowych?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 92/100/EWG z dnia 19 listopada 1992 r. w sprawie prawa najmu i użyczenia oraz niektórych praw pokrewnych prawu autorskiemu w zakresie własności intelektualnej (Dz.U. 1992, L 346, s. 61).

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2006/115/WE z dnia 12 grudnia 2006 r. w sprawie prawa najmu i użyczenia oraz niektórych praw pokrewnych prawu autorskiemu w zakresie własności intelektualnej (Dz.U. 2006, L 376, s. 28).

Odwołanie od wyroku Sądu (pierwsza izba) wydanego w dniu 11 grudnia 2018 r. w sprawie T-100/17, BTB Holding Investments SA i Duferco Participations Holding SA/Komisja, wniesione w dniu 19 lutego 2019 r. przez BTB Holding Investments SA i Duferco Participations Holding SA

(Sprawa C-148/19 P)

(2019/C 182/22)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: BTB Holding Investments SA, Duferco Participations Holding SA (przedstawiciele: adwokaci J.F. Bellis, R. Luff, M. Favart, Q. Declève)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Foreign Strategic Investments Holding (FSIH)

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie wyroku Sądu z dnia 11 grudnia 2018 r., BTB Holding Investments i Duferco Participations Holding/Komisja (T-100/17);
- przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania;
- obciążenie strony pozwanej kosztami niniejszego postępowania oraz kosztami postępowania przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie od wyroku T-100/17 podnosi w nim, że Sąd naruszył prawo do rzetelnego procesu sądowego poprzez przyjęcie założenia, zgodnie z którym „aby ustalić, że Komisja popełniła oczywisty błąd w [złożonej ekonomicznej] ocenie okoliczności faktycznych, który uzasadniałby stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji, dowody przedstawione przez stronę skarżącą muszą być wystarczające do pozbawienia wiarygodności oceny okoliczności faktycznych przyjętej w danej decyzji”. Wnoszący odwołanie utrzymuje w szczególności, że Sąd naruszył zasady dotyczące ciężaru dowodu i zasadę równości stron.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Köln (Niemcy) w dniu 22 lutego 2019 r. — FZ/DER Touristik GmbH

(Sprawa C-153/19)

(2019/C 182/23)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Amtsgericht Köln

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: FZ

Strona pozwana: DER Touristik GmbH

Pytanie prejudycjalne

Czy roszczenia o obniżkę ceny imprezy turystycznej przysługujące podróżnemu wobec organizatora imprezy turystycznej na podstawie umowy o udział w imprezie turystycznej ze względu na wady lotu wynikające z opóźnienia lotu stanowią roszczenia z tytułu dalszego odszkodowania zgodnie z art. 12 rozporządzenia (WE) nr 261/2004 ⁽¹⁾ i czy odszkodowania z tytułu opóźnienia lotu przyznane na podstawie odpowiednio stosowanego art. 7 rozporządzenia mogą zostać potrącone z takimi roszczeniami na zasadzie art. 12 rozporządzenia?

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91 (Dz.U. 2004, L 46, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landessozialgericht
Nordrhein -Westfalen (Niemcy) w dniu 25 lutego 2019 r. — Jobcenter Krefeld — Widerspruchsstelle/JD**

(Sprawa C-181/19)

(2019/C 182/24)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landessozialgericht Nordrhein-Westfalen

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Jobcenter Krefeld — Widerspruchsstelle

Strona pozwana: JD

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy wyłączenie obywateli Unii, którzy posiadają prawo pobytu na podstawie art. 10 rozporządzenia nr 492/2011 ⁽¹⁾, z korzystania ze świadczeń z systemu pomocy społecznej w rozumieniu art. 24 ust. 2 dyrektywy 2004/38 ⁽²⁾ jest zgodne z zasadą równego traktowania przewidzianą w art. 18 TFUE w związku z art. 10 i 7 rozporządzenia nr 492/2011?
 - a) Czy świadczenie z systemu pomocy społecznej w rozumieniu art. 24 ust. 2 dyrektywy 2004/38 stanowi przywilej socjalny w rozumieniu art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 492/2011?
 - b) Czy uregulowanie ograniczające zawarte w art. 24 ust. 2 dyrektywy 2004/38 znajduje zastosowanie do zasady równego traktowania przewidzianej w art. 18 TFUE w związku z art. 10 i 7 rozporządzenia nr 492/2011?
- 2) Czy wyłączenie obywateli Unii z korzystania ze specjalnych nieskładkowych świadczeń pieniężnych w rozumieniu art. 3 ust. 3 i art. 70 ust. 2 rozporządzenia nr 883/2004 ⁽³⁾ jest zgodne z zasadą równego traktowania przewidzianą w art. 18 TFUE w związku z art. 4 rozporządzenia nr 883/2004, jeżeli posiadają oni prawo pobytu na podstawie art. 10 rozporządzenia nr 492/2011 i są objęci systemem ubezpieczeń społecznych lub systemem świadczeń rodzinnych w rozumieniu art. 3 ust. 3 rozporządzenia nr 883/2004?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 492/2011 z dnia 5 kwietnia 2011 r. w sprawie swobodnego przepływu pracowników wewnątrz Unii (Dz.U. 2011, L 141, s. 1).

⁽²⁾ Dyrektywa 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniająca rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylająca dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG (Dz.U. 2004, L 158, s. 77).

⁽³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.U. 2004, L 166, s. 10).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesverwaltungsgericht (Niemcy)
w dniu 26 lutego 2019 r. — Spenner GmbH & Co. KG/Bundesrepublik Deutschland**

(Sprawa C-189/19)

(2019/C 182/25)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesverwaltungsgericht

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca i wnosząca skargę rewizyjną: Spenner GmbH & Co. KG

Strona przeciwna: Bundesrepublik Deutschland

Pytania prejudycjalne

1. Czy art. 9 ust. 9 decyzji Komisji 2011/278/UE z dnia 27 kwietnia 2011 r. w sprawie ustanowienia przejściowych zasad dotyczących zharmonizowanego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji w całej Unii na mocy art. 10a dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽¹⁾ ustanawia wymóg, żeby znaczące zwiększenie zdolności produkcyjnych dotychczas działającej instalacji nastąpiło w okresie odniesienia ustalonym przez państwo członkowskie na podstawie art. 9 ust. 1 tej decyzji?
2. Czy art. 9 ust. 9 akapit pierwszy w związku z art. 9 ust. 1 decyzji 2011/278/UE należy w przypadku znaczącego zwiększenia zdolności produkcyjnych interpretować w ten sposób, że przy ustalaniu historycznych poziomów działalności dla okresu odniesienia od dnia 1 stycznia 2009 r. do dnia 31 grudnia 2010 r. należy odliczyć historyczny poziom działalności zwiększonych zdolności produkcyjnych (nawet wtedy), gdy do tego znaczącego zwiększenia zdolności produkcyjnych doszło w okresie odniesienia od dnia 1 stycznia 2005 r. do dnia 31 grudnia 2008 r.?
3. a) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze:

Czy art. 9 ust. 1 decyzji 2011/278/UE należy interpretować w ten sposób, że właściwy organ państwa członkowskiego musi sam wybrać okres odniesienia od dnia 1 stycznia 2005 r. do dnia 31 grudnia 2008 r. albo od dnia 1 stycznia 2009 r. do dnia 31 grudnia 2010 r., czy też państwo członkowskie może przyznać prawo wyboru okresu odniesienia prowadzącemu instalację?

b) Jeżeli państwo członkowskie może przyznać prawo wyboru prowadzącemu instalację:

Czy państwo członkowskie może przyjąć taki okres odniesienia, który prowadzi każdorazowo do [ustalenia] wyższego historycznego poziomu działalności, także wtedy, gdy zgodnie z prawem tego państwa członkowskiego prowadzący instalację może swobodnie wybrać okres odniesienia i zdecydować się na okres odniesienia z niższym historycznym poziomem działalności?
4. Czy decyzję Komisji (UE) 2017/126 z dnia 24 stycznia 2017 r. zmieniającą decyzję 2013/448/UE w odniesieniu do ustalenia jednolitego międzysektorowego współczynnika korygującego zgodnie z art. 10a dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽²⁾ należy interpretować w ten sposób, że w zakresie przydziałów sprzed dnia 1 marca 2017 r. należy stosować międzysektorowy współczynnik korygujący w pierwotnym brzmieniu art. 4 i załącznika II do decyzji 2013/448/UE za lata 2013–2020, zaś w zakresie dodatkowych przydziałów uprawnień do emisji po dniu 28 lutego 2017 r. na podstawie rozstrzygnięcia sądowego należy go stosować do całości dodatkowych przydziałów za lata 2013–2020 czy też wyłącznie do dodatkowych przydziałów za lata 2018–2020?

⁽¹⁾ Dz.U. 2011, L 130, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. 2017, L 19, s. 93.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Węgry) w dniu 6 marca 2019 r. — TN/Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal

(Sprawa C-210/19)

(2019/C 182/26)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: TN

Strona przeciwna: Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 47 karty praw podstawowych i art. 31 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/32/UE ⁽¹⁾ (zwanej dalej „dyrektywą w sprawie procedur”) — w świetle art. 6 i 13 europejskiej konwencji o ochronie praw człowieka — należy interpretować w ten sposób, że jest możliwe, aby państwo członkowskie zapewniło prawo do skutecznego środka prawnego, nawet w przypadku gdy jego sądy nie mogą zmieniać decyzji wydanych w ramach procedur azylowych, ale mogą jedynie stwierdzić nieważność tych decyzji i zobowiązać organ administracyjny do przeprowadzenia nowego postępowania?
- 2) Czy art. 47 karty praw podstawowych i art. 31 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/32/UE (zwanej dalej „dyrektywą w sprawie procedur”) — w świetle art. 6 i 13 europejskiej konwencji o ochronie praw człowieka — należy interpretować w ten sposób, że uregulowanie państwa członkowskiego ustanawiające jeden wiążący termin 60 dni łącznie dla sądowych postępowań azylowych, niezależnie od jakichkolwiek indywidualnych okoliczności i bez uwzględnienia szczególnych okoliczności sprawy oraz ewentualnych trudności dowodowych, jest zgodne ze wspomnianymi przepisami?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/32/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wspólnych procedur udzielania i cofania ochrony międzynarodowej (Dz.U. 2013, L 180, s. 60).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation (Francja) w dniu 12 marca 2019 r. — XR/Conseil de l'ordre des avocats au barreau de Paris, Bâtonnier de l'ordre des avocats au barreau de Paris, Procureur général près la cour d'appel de Paris

(Sprawa C-218/19)

(2019/C 182/27)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour de cassation

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: XR

Strona przeciwna: Conseil de l'ordre des avocats au barreau de Paris, Bâtonnier de l'ordre des avocats au barreau de Paris, Procureur général près la cour d'appel de Paris

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy zasada, zgodnie z którą Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, a obecnie, po zmianach, Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, ustanowił własny porządek prawny, włączony do systemu prawnego państw członkowskich i wiążący dla ich sądów, stoi na przeszkodzie stosowaniu przepisów prawa krajowego, które uzależniają zwolnienie z obowiązku spełnienia przesłanek dotyczących kształcenia i dyplomu (przewidzianych, co do zasady, na potrzeby dostępu do zawodu adwokata) od posiadania przez osobę wnioskującą o zwolnienie dostatecznej znajomości francuskiego prawa krajowego, wyłączając tym samym możliwość uwzględnienia takiej znajomości samego tylko prawa Unii Europejskiej?
- 2) Czy art. 45 i 49 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej stoją na przeszkodzie stosowaniu przepisów prawa krajowego, które stanowią, że zwolnienie z obowiązku spełnienia przesłanek dotyczących kształcenia i dyplomu (przewidzianych, co do zasady, na potrzeby dostępu do zawodu adwokata) przysługuje wyłącznie niektórym urzędnikom służby cywilnej tego państwa członkowskiego, którzy posiadając ten status, świadczyli we Francji obsługę prawną w ramach administracji lub służby publicznej lub organizacji międzynarodowej, wyłączając możliwość takiego zwolnienia w przypadku urzędników lub byłych urzędników europejskiej służby cywilnej, którzy posiadając ten status świadczyli obsługę prawną w ramach Komisji Europejskiej w zakresie jednej lub kilku dziedzin prawa Unii Europejskiej?

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Augstākā tiesa (Senāts) (Łotwa)
w dniu 20 marca 2019 r. — A/Veselības ministrija**

(Sprawa C-243/19)

(2019/C 182/28)

Język postępowania: łotewski

Sąd odsyłający

Augstākā tiesa (Senāts)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: A

Strona przeciwna: Veselības ministrija

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 20 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 ⁽¹⁾ z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego w związku z art. 21 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że państwo członkowskie może odmówić wydania zezwolenia, o którym mowa w art. 20 ust. 1 tego rozporządzenia, jeżeli w państwie zamieszkania danej osoby dostępne jest leczenie szpitalne, którego skuteczność medyczna nie budzi wątpliwości, ale stosowana metoda leczenia nie jest zgodna z przekonaniami religijnymi wspomnianej osoby?

- 2) Czy art. 56 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej i art. 8 ust. 5 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/24/UE ⁽²⁾ z dnia 9 marca 2011 r. w sprawie stosowania praw pacjentów w transgranicznej opiece zdrowotnej w związku z art. 21 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że państwo członkowskie może odmówić wydania zgody, o której mowa w art. 8 ust. 1 tej dyrektywy, jeżeli w państwie ubezpieczenia danej osoby dostępne jest leczenie szpitalne, którego skuteczność medyczna nie budzi wątpliwości, ale stosowana metoda leczenia nie jest zgodna z przekonaniami religijnymi wspomnianej osoby?

⁽¹⁾ Dz.U. 2004, L 166, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. 2011, L 88, s. 45.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Handelsgerichts Wien
(Austria) w dniu 21 marca 2019 r. — GB/Decker KFZ-Handels u. -Reparatur GmbH und Volkswagen AG**

(Sprawa C-244/19)

(2019/C 182/29)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Handelsgericht Wien

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: GB

Strona pozwana: Decker KFZ-Handels u. -Reparatur GmbH, Volkswagen AG

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 5 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 715/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 czerwca 2007 r. w sprawie homologacji typu pojazdów silnikowych w odniesieniu do emisji zanieczyszczeń pochodzących z lekkich pojazdów pasażerskich i użytkowych (Euro 5 i Euro 6) oraz w sprawie dostępu do informacji dotyczących naprawy i utrzymania pojazdów ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że niedopuszczalne jest wyposażenie pojazdu w rozumieniu art. 1 ust. 1 rozporządzenia nr 715/2007, w ramach którego zawór recyrkulacji spalin, zatem część mająca potencjalny wpływ na emisję zanieczyszczeń, jest tak skonstruowany, że szybkość recyrkulacji spalin, zatem część spalin, która zostaje cofnięta, jest tak ustawiona, że zawór recyrkulacji spalin gwarantuje tryb o niskiej emisji szkodliwych substancji tylko pomiędzy 15 a 33 stopniami Celsjusza i tylko poniżej 1000 metrów wysokości, a poza tym zakresem temperatur w przebiegu 10 stopni Celsjusza i ponad 1000 metrów wysokości przy przebiegu 250 metrów wysokości zostaje liniowo zmniejszony do 0, zatem dochodzi do wzrostu emisji NOx ponad wartości graniczne wynikające z rozporządzenia nr 715/2007?
- 2) Czy dla oceny pytania pierwszego ma znaczenie, czy wyposażenie pojazdu wskazane w pytaniu pierwszym jest konieczne w celu ochrony silnika przed uszkodzeniem?
- 3) Czy dla oceny pytania drugiego ponadto ma znaczenie, czy część silnika, która ma być chroniona przed uszkodzeniem, jest zaworem recyrkulacji spalin?

- 4) Czy dla oceny pytania pierwszego ma znaczenie, czy wyposażenie pojazdu wskazane w pytaniu pierwszym zostało wbudowane w trakcie produkcji pojazdu lub czy przedstawione w pytaniu pierwszym ustawienie recyrkulacji spalin ma zostać dokonane w pojeździe jako naprawa w rozumieniu art. 3 ust. 2 dyrektywy 1999/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 maja 1999 r. w sprawie niektórych aspektów sprzedaży towarów konsumpcyjnych i związanych z tym gwarancji ⁽²⁾?
- 5) Czy art. 3 ust. 6 dyrektywy 1999/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 maja 1999 r. w sprawie niektórych aspektów sprzedaży towarów konsumpcyjnych i związanych z tym gwarancji należy interpretować w ten sposób, że jeżeli została zawarta umowa sprzedaży pojazdu, na podstawie której jest świadczony pojazd odpowiadający wymogom ustawowym (unijnym) i w pojeździe wbudowana jest logika przełączania (Umschaltlogik), zatem ustawienie, w ramach którego, gdy pojazd jest eksploatowany, znajduje się w trybie 1, a gdy oprogramowanie rozpozna test, a zatem eksploatację pojazdu w ramach NEDC [nowego europejskiego cyklu jezdnego („New European Drive Cycle”)], pojazd pozostaje w trybie 1 (NEDC), jeżeli jednak oprogramowanie rozpozna, że pojazd porusza się poza tolerancją NEDC (odchylenia od profilu prędkości o +/- 2 km/h bądź +/- 1s), pojazd przechodzi w tryb 0 (tryb jazdy), w którym zawór recyrkulacji spalin jest tak ustawiony, że dopuszczalne wartości wynikające z rozporządzenia nr 715/2007 nie mogą już zostać zachowane, przy czym to ustawienie następuje w tak krótkim czasie, że w efekcie pojazd porusza się prawie wyłącznie w trybie 0, nie stanowi to braku zgodności z umową o nikłym znaczeniu.

⁽¹⁾ Dz.U. 2007, L 171, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. 1999, L 171, s. 12.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Belgia) w dniu 25 marca 2019 r. — B.O.L./État belge

(Sprawa C-250/19)

(2019/C 182/30)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Conseil d'État

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: B.O.L.

Strona przeciwna: État belge

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy w celu zagwarantowania skuteczności prawa Unii Europejskiej i nieuczynienia niemożliwym skorzystania z prawa do łączenia rodzin, które zdaniem skarżącej zostało jej przyznane na podstawie art. 4 dyrektywy Rady 2003/86/WE z dnia 22 września 2003 r. w sprawie prawa do łączenia rodzin ⁽¹⁾, przepis ten należy interpretować w ten sposób, że dziecko członka rodziny rozdzielonej może skorzystać z prawa do łączenia rodzin w sytuacji, gdy staje się ono pełnoletnie w toku postępowania sądowego w przedmiocie decyzji odmawiającej mu tego prawa, która została wydana, gdy było ono małoletnie?

- 2) Czy art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i art. 18 dyrektywy 2003/86/WE należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie stwierdzeniu niedopuszczalności skargi o stwierdzenie nieważności decyzji, w której odmówiono prawa dołączenia rodziny małoletniego dziecka, ze względu na to, że w postępowaniu sądowym dziecko stało się pełnoletnie, ponieważ zostałyby ono pozbawione możliwości uzyskania rozstrzygnięcia w przedmiocie jego skargi na tę decyzję oraz zostałyby naruszone jego prawo do skutecznego środka prawnego?

(¹) Dz.U. 2003, L 251, s. 12.

Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 14 lutego 2019 r. w sprawie T-76, 768/17 Comprojecto-Projetos e Construções, Lda i in./Europejski Bank Centralny (EBC), wniesione w dniu 25 marca 2019 r. przez Comprojecto-Projetos e Construções, Lda i in.

(Sprawa C-251/19 P)

(2019/C 182/31)

Język postępowania: portugalski

Strony

Wnoszący odwołanie: Comprojecto-Projetos e Construções, Lda, Paulo Eduardo Matos Gomes de Azevedo, Julião Maria Gomes de Azevedo, Isabel Maria Matos Gomes de Azevedo (przedstawiciel: M. Ribeiro, adwokat)

Druga strona postępowania: Europejski Bank Centralny (EBC)

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie wnoszą:

- o to, aby Trybunał orzekł o dopuszczalności skargi i zwrócił sprawę Sądowi, aby ten orzekł co do istoty sprawy;
- na podstawie art. 61 statutu o to, aby Trybunał uchylił postanowienie i przekazał sprawę Sądowi, wymagając, aby koszty zostały obliczone zgodnie z art. 138 regulaminu postępowania przed Trybunałem.

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 22 stycznia 2019 r. w sprawie T-166/17, EKETA/Komisja Europejska, wniesione w dniu 31 marca 2019 r. przez Ethniko Kentro Erevnas kai Technologikis Anaptyxis (EKETA)

(Sprawa C-273/19 P)

(2019/C 182/32)

Język postępowania: grecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Ethniko Kentro Erevnas kai Technologikis Anaptyxis (EKETA) (przedstawiciele: Vasileios Christianos)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie wnosi do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej o:

1. uchylenie wyroku wydanego przez Sąd Unii Europejskiej w dniu 22 stycznia 2019 r. w sprawie T-166/17 ⁽¹⁾, jeśli chodzi o pkt 2 i 3 jego sentencji oraz odnoszące się do nich uzasadnienie;
2. przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania;
3. obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W drodze niniejszego odwołania wnoszący je nie kwestionuje pkt 1 sentencji ani odnoszących się do niego pkt 142, 143, 145, 171, 173, 187–189 i 191–193 zaskarżonego wyroku.

Wnoszący odwołanie utrzymuje, że należy uchylić pkt 2 i 3 sentencji oraz odnoszące się do nich punkty uzasadnienia zaskarżonego wyroku z następujących powodów:

- *Zarzut pierwszy odwołania:* Sąd nie orzekł zgodnie z prawem ani nie ocenił wszystkich dowodów przedstawionych przez EKETA. Ponadto przeinaczył on okoliczności faktyczne, które wynikają ze wspomnianych dowodów, dopuścił się naruszenia prawa w odniesieniu do rozłożenia ciężaru dowodu i naruszył spoczywający na nim obowiązek uzasadnienia swojego wyroku (pkt 5 i nast. odwołania).
- *Zarzut drugi odwołania:* Sąd dopuścił się naruszenia prawa, interpretując błędnie istnienie ryzyka konfliktu interesów (pkt 78 i nast. odwołania).
- *Zarzut trzeci odwołania:* Sąd dopuścił się naruszenia prawa, gdyż błędnie zinterpretował ciężący na Komisji obowiązek przeprowadzenia kontroli, opierając się na międzynarodowych standardach audytu (pkt 94 i nast. odwołania).
- *Zarzut czwarty odwołania:* Sąd dopuścił się naruszenia prawa w ramach wykładni zasady proporcjonalności, którą naruszył (pkt 103 i nast. odwołania).

⁽¹⁾ ECLI: EU:T:2019:26.

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 22 stycznia 2019 r. w sprawie T-198/17, EKETA/Komisja Europejska, wniesione w dniu 31 marca 2019 r. przez Ethniko Kentro Erevnas kai Technologikis Anaptyxis (EKETA)

(Sprawa C-274/19 P)

(2019/C 182/33)

Język postępowania: grecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Ethniko Kentro Erevnas kai Technologikis Anaptyxis (EKETA) (przedstawiciele: Vasileios Christianos, Dimitrios Karagounis, dikigori)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie wnosi do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej o:

1. uchylenie wyroku Sądu z dnia 22 stycznia 2019 r., sprawa T-198/17 ⁽¹⁾;
2. przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania;
3. obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie utrzymuje, że zaskarżony wyrok należy uchylić z następujących powodów:

- *Zarzut pierwszy odwołania:* Sąd nie orzekł zgodnie z prawem ani nie ocenił wszystkich argumentów i wszystkich dowodów przedstawionych przez EKETA. Ponadto przeinaczył on okoliczności faktyczne, które wynikają z owych dowodów, dopuścił się naruszenia prawa w odniesieniu do rozłożenia ciężaru dowodu i naruszył spoczywający na nim obowiązek uzasadnienia swojego wyroku.
- *Zarzut drugi odwołania:* Sąd dopuścił się naruszenia prawa, interpretując błędnie istnienie ryzyka konfliktu interesów.
- *Zarzut trzeci odwołania:* Sąd dopuścił się naruszenia prawa w ramach wykładni i stosowania zasady proporcjonalności, którą naruszył.

⁽¹⁾ ECLI:EU:T:2019:27.

**Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 17 stycznia 2019 r. w sprawie T-348/16,
OP, Aristotelio Panepistimio Thessalonikis/ERCEA, wniesione w dniu 2 kwietnia 2019 r. przez Agencję
Wykonawczą Europejskiej Rady ds. Badań Naukowych (ERCEA)**

(Sprawa C-280/19 P)

(2019/C 182/34)

Język postępowania: grecki

Strony

Wnosząca odwołanie: Agencja Wykonawcza Europejskiej Rady ds. Badań Naukowych (ERCEA) (przedstawiciele: Francesca Sgritta i Miguel Pesquera Alonso, pełnomocnicy, Evangelos Kourakis, dikigoros)

Druga strona postępowania: Aristotelio Panepistimio Thessalonikis

Żądania wnoszącej odwołanie

Wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uznanie niniejszego odwołania za dopuszczalne i zasadne, i w związku z tym uchylenie wyroku w części, w której Sąd orzekł: 1) że kwota 184 157,00 EUR z tytułu kosztów personelu zalicza się do kosztów kwalifikowalnych oraz 2) że koszty pośrednie, odpowiadające wspomnianym wyżej kosztom personelu w wysokości 36 831,40 EUR, są kwalifikowalne;
- ponowne zbadanie co do istoty sprawy T-348/16 OP ⁽¹⁾ i oddalenie skargi Aristoteleio Panepistimio Thessalonikis wniesionej w sprawie T-348/16 w odniesieniu do wierzytelności 184 157,00 EUR, powiększonej o kwotę 36 831,40 EUR;
- obciążenie Aristoteleio Panepistimio Thessalonikis własnymi kosztami postępowania oraz kosztami ERCEA związanymi z niniejszym postępowaniem oraz postępowaniem przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie niniejszej skargi w odniesieniu do żądania uchylenia wyroku ERCEA podnosi cztery główne zarzuty:

1. Zarzut pierwszy dotyczący następujących uchybień Sądu:
 - i. Sąd orzekł z naruszeniem przepisów prawa Unii leżących w interesie publicznym, w szczególności przepisów dotyczących siódmego ramowego programu badań, przepisów, które regulują ten program (na przykład rozporządzenie [WE] nr 1906/2006), i rozporządzenia finansowego (zwanym dalej „uregulowaniami”);
 - ii. Sąd orzekł z naruszeniem norm interpretacyjnych, popełniając oczywisty i nieakceptowalny błąd w wykładni umowy o udzielenie dotacji nr 211166, która to wykładnia jest ponadto niezgodna z wyżej wymienionymi uregulowaniami i z tego względu sprzeczna z prawem;
 - iii. posłankowo, Sąd przeinaczył jasny sens istotnych postanowień umowy o udzielenie dotacji i tym samym przedstawione dowody;
 - iv. Sąd nie wyjaśnił powodów, dla których: 1) nadzór nie jest wymagany w przypadku telepracy bądź 2) wszystkie formy telepracy spełniają z definicji warunki nadzoru, tak że środki dodatkowe nie są konieczne (zakładając, że nadzór jest wymagany także w przypadku telepracy).
2. Zarzut drugi odwołania dotyczy okoliczności, że Sąd — mimo iż prawidłowo ustalił warunki prawne dopuszczalności wierzytelności — uznał, że sporna wierzytelność jest zgodna z prawem, ponieważ tylko jeden z warunków (to jest warunek związany z rzeczywistymi godzinami pracy) został spełniony, gdyż (w jego opinii) nie został on zakwestionowany przez ERCEA. Wobec tego Sąd dopuścił się następujących uchybień:
 - i. orzekł z naruszeniem uregulowań;
 - ii. naruszył normy prawne dotyczące umów;

- iii. naruszył spoczywający na nim obowiązek uzasadniania wyroków w wystarczający sposób, przy założeniu, że nie zaniechał dokonania oceny pozostałych warunków (i że uczynił to świadomie);
 - iv. w każdym wypadku — i mając na uwadze, że nie zaniechał dokonania oceny pozostałych warunków i de facto ocenił je w sposób dorozumiany — naruszył normy dotyczące ciężaru dowodu.
3. Zarzut trzeci odwołania dotyczy okoliczności, że Sąd przyjął, iż umowa o dzieło między Aristoteleio Panepistimio Thessalonikis i badaczami zezwalała na telepracę, dopuszczając się tym samym następujących uchybień:
- i. naruszył normy dotyczące wykładni umów, przyjmując oczywiście błędną i niedopuszczalną wykładnię w odniesieniu do umów o dzieło;
 - ii. przeinaczył istotne dowody;
 - iii. wydał wyrok z niewystarczającym i wewnętrznie sprzecznym uzasadnieniem w odniesieniu do ważnych kwestii tej sprawy.
4. Zarzut czwarty odwołania dotyczy następujących uchybień Sądu:
- i. Sąd nie ocenił zwyczajowej praktyki Aristoteleio Panepistimio Thessalonikis w odniesieniu do telepracy i posłużył się przedmiotem swojej oceny (to jest umową o dzieło, o której mowa) jako podstawą odniesienia do wydania orzeczenia. W konsekwencji przedstawione przezeń uzasadnienie nie było wystarczające, gdyż było ono oczywiście bezzasadne;
 - ii. posilkowo, Sąd naruszył zasady dotyczące ciężaru dowodu i prawidłowego uzasadniania wyroków, jako że w ogóle nie ocenił, jaka była zwyczajowa praktyka Aristoteleio Panepistimio Thessalonikis w odniesieniu do telepracy zatrudnianych przez tę agencję osób, i nie przedstawił żadnych szczegółów w tym zakresie.

(¹) EU:T:2019:14.

SĄD

Wyrok Sądu z dnia 4 kwietnia 2019 r. — Rodriguez Prieto/Komisja

(Sprawa T-61/18) ⁽¹⁾

(Służba publiczna — Urzędnicy — Sprawa „Eurostat” — Krajowe postępowanie karne — Umorzenie — Wniosek o udzielenie wsparcia — Sygnalizujący nadużycia — Domniemanie niewinności — Skarga o odszkodowanie oraz o stwierdzenie nieważności)

(2019/C 182/35)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Amador Rodriguez Prieto (Steinsel, Luksemburg) (przedstawiciele: adwokaci S. Orlandi, T. Martin i R. Garcia-Valdecasas y Fernandez)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: B. Mongin i R. Striani, pełnomocnicy)

Przedmiot

Skarga na podstawie art. 270 TFUE mająca na celu, tytułem żądania głównego, naprawienie szkody i zadośćuczynienie za krzywdę, które skarżący w swej ocenie poniósł, oraz, tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 28 marca 2017 r. oddalającej wniosek o udzielenie wsparcia, złożony przez skarżącego.

Sentencja

- 1) Żądania naprawienia szkody i zadośćuczynienia za krzywdę zostają oddalone.
- 2) Stwierdza się nieważność decyzji Komisji Europejskiej z dnia 28 marca 2017 r. oddalającej wniosek o udzielenie wsparcia, złożony przez Amadora Rodriguez Prieta.
- 3) Komisja zostaje obciążona swoimi własnymi kosztami postępowania, a także kosztami poniesionymi przez Amadora Rodriguez Prieta.

⁽¹⁾ Dz.U. C 134 z 16.4.2018.

Wyrok Sądu z dnia 4 kwietnia 2019 r. — ABB/EUIPO (FLEXLOADER)**(Sprawa T-373/18) ⁽¹⁾**

(Znak towarowy Unii Europejskiej — Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego FLEXLOADER — Bezwzględne podstawy odmowy rejestracji — Brak charakteru opisowego — Charakter odróżniający — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia (UE) 2017/1001 — Neologizm — Niewystarczająco bezpośredni i konkretny związek z niektórymi z towarów oznaczonych zgłoszonym znakiem towarowym)

(2019/C 182/36)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: ABB AB (Västerås, Szwecja) (przedstawiciele: adwokaci M. Hartmann i S. Fröhlich)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: D. Hanf i W. Schramek, pełnomocnicy)

Przedmiot

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 29 marca 2018 r. (sprawa R 93/2018-1) dotyczącą rejestracji oznaczenia słownego FLEXLOADER jako unijnego znaku towarowego.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) z dnia 29 marca 2018 r. (sprawa R 93/2018-1) w zakresie, w jakim odmówiono w niej rejestracji oznaczenia słownego FLEXLOADER dla:
 - „narzędzi mechanicznych do stosowania produktów nawilżających, wiążących, naoliwiających, smarujących lub barwiących” należących do klasy 7 w rozumieniu Porozumienia nicejskiego dotyczącego międzynarodowej klasyfikacji towarów i usług dla celów rejestracji znaków z dnia 15 czerwca 1957 r.; oraz
 - „elektronicznych urządzeń do wprowadzania i przetwarzania danych przestrzennych, mikroprocesorów, elektrycznych urządzeń wejściowych i wyjściowych, płyt kompaktowych, dyskietek, taśm magnetycznych i półprzewodników do przechowywania danych technicznych” należących do klasy 9 w rozumieniu porozumienia nicejskiego.
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) ABB AB i EUIPO pokrywają własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 268 z 30.7.2018.

Skarga wniesiona w dniu 22 lutego 2019 r. — Hemp Foods Australia/EUIPO — Cabrejos (Sativa)**(Sprawa T-128/19)**

(2019/C 182/37)

*Język skargi: angielski***Strony***Strona skarżąca:* Hemp Foods Australia Pty Ltd (Sydney, Australia) (przedstawiciele: M. Holah i P. Brownlow, Solicitors)*Strona pozwana:* Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)*Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą:* César Raúl Dávila Cabrejos (Lima, Peru)**Dane dotyczące postępowania przed EUIPO***Zgłaszający sporny znak towarowy:* Strona skarżąca*Sporny znak towarowy:* Międzynarodowa rejestracja wskazująca Unię Europejską w odniesieniu do znaku towarowego Sativa — rejestracja międzynarodowa wskazująca Unię Europejską nr 1 259 974*Postępowanie przed EUIPO:* Postępowanie w sprawie sprzeciwu*Zaskarżona decyzja:* Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 16 listopada 2018 r. w sprawie R 1041/2018-2**Żądania**

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.
-

Skarga wniesiona w dniu 22 marca 2019 r. — Cognac Ferrand/EUIPO (Kształt plecionki na butelce)**(Sprawa T-172/19)**

(2019/C 182/38)

*Język postępowania: francuski***Strony***Strona skarżąca:* Cognac Ferrand (Paryż, Francja) (przedstawiciel: adwokat D. Régnier)*Strona pozwana:* Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)**Dane dotyczące postępowania przed EUIPO***Sporny znak towarowy:* Zgłoszenie trójwymiarowego unijnego znaku towarowego (Kształt plecionki na butelce) — zgłoszenie nr 17 387 564*Zaskarżona decyzja:* Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 7 stycznia 2019 r. w sprawie R 1 640/2018-2**Żądanie***Strona skarżąca wnosi do Sądu o:*

— stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji.

Podniesiony zarzut

— Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 20 marca 2019 r. — Kalai/Rada**(Sprawa T-178/19)**

(2019/C 182/39)

*Język postępowania: francuski***Strony***Strona skarżąca:* Nader Kalai (Halifax, Kanada) (przedstawiciel: adwokat G. Karouni)*Strona pozwana:* Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności następujących aktów w zakresie, w jakim dotyczą one skarżącego:
 - decyzji wykonawczej Rady (WPZiB) 2019/87 z dnia 21 stycznia 2019 r. w sprawie wykonania decyzji 2013/255/WPZiB dotyczącej środków ograniczających skierowanych przeciwko Syrii;
 - rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2019/85 z dnia 21 stycznia 2019 r. w sprawie wykonania rozporządzenia (UE) nr 36/2012 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Syrii;
- zasądzenie od Rady zapłaty kwoty 2 000 000,00 euro tytułem odszkodowania za całość poniesionych szkód;
- obciążenie Rady jej własnymi kosztami, a także kosztami, które skarżący poniósł i co do których zastrzega sobie prawo do uzasadnienia w toku postępowania na mocy art 134 regulaminu postępowania przed Sądem, zgodnie z którym kosztami zostaje obciążona strona przegrywająca sprawę.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący naruszenia prawa do obrony i prawa do rzetelnego procesu sądowego. W tym zakresie skarżący utrzymuje, odwołując się do art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą”) oraz do art. 6 i 13 Konwencji o ochronie prawa człowieka i podstawowych wolności, a także do orzecznictwa Trybunału, że powinien on zostać wysłuchany przed przyjęciem przez Radę wobec niego środków ograniczających i że w konsekwencji zostało naruszone jego prawo do obrony.
2. Zarzut drugi, dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia wynikającego z art. 296 akapit drugi TFUE. Skarżący zarzuca Radzie, że ograniczyła się do niejednoznacznych i ogólnych stwierdzeń, bez wskazania w sposób szczególny i konkretny powodów, dla których twierdzi w ramach wykonywania przysługujących jej uprawnień dyskrecyjnych w zakresie oceny, że wobec skarżącego należy przyjąć rozpatrywane środki ograniczające. Nie przytoczono zatem żadnego konkretnego i obiektywnego elementu, który można by było zarzucić skarżącemu i który mógłby uzasadnić rozpatrywane środki.
3. Zarzut trzeci, dotyczący oczywistego błędu w ocenie w zakresie, w jakim Rada uwzględniła w swym uzasadnieniu przyjętym na poparcie środka ograniczającego elementy, które w sposób oczywisty nie posiadają podstawy faktycznej. Tak więc przytoczone okoliczności faktyczne są pozbawione jakiejkolwiek poważnej podstawy.
4. Zarzut czwarty, dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności przy ingerencji w prawa podstawowe. Skarżący uważa w rezultacie, że należy stwierdzić nieważność spornego środka, ponieważ jest on nieproporcjonalny w świetle zamierzonego celu i stanowi nadmierną ingerencję w wolność prowadzenia działalności gospodarczej oraz prawo własności, zapisane odpowiednio w art. 16 i 17 karty. Dysproporcja wynika z tego, że środek dotyczy całości wpływowej działalności gospodarczej, bez ustanowienia innych kryteriów.
5. Zarzut piąty, dotyczący naruszenia prawa własności. Skarżący twierdzi, odwołując się do art. 17 i 52 karty, że środek polegający na zamrożeniu środków finansowych zawiera w sposób niepodważalny ograniczenie korzystania z prawa własności i że w niniejszym przypadku zamrożenie środków finansowych wynikających z działalności skarżącego siłą rzeczy prowadzi do naruszenia nieproporcjonalnego w stosunku do celu zamierzonego przez Radę.

Skarga wniesiona w dniu 29 marca 2019 r. — Jalkh/Parlament**(Sprawa T-183/19)**

(2019/C 182/40)

*Język postępowania: francuski***Strony**

Strona skarżąca: Jean-François Jalkh (Gretz-Armainvilliers, Francja) (przedstawiciel: adwokat F. Wagner)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Parlamentu Europejskiego z dnia 31 stycznia 2019 r. w sprawie zmiany regulaminu;
- obciążenie Parlamentu Europejskiego kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący naruszenia Karty praw podstawowych Unii Europejskiej ze względu na to, że sporna zmiana wprowadza dyskryminację ze względu na język polegającą na braku poszanowania różnorodności językowej i prowadzi do zaprzestania przez francuskiego posła do Parlamentu Europejskiego posługiwania się językiem ojczystym.
 2. Zarzut drugi, dotyczący naruszenia art. 14 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności ze względu na to, że nowy regulamin Parlamentu wprowadza dyskryminację skarżącego, który jest francuskojęzyczny.
 3. Zarzut trzeci, dotyczący naruszenia Traktatu o Unii Europejskiej. W tym względzie skarżący podnosi, że wprowadzając dyskryminację języka francuskiego, nowy regulamin Parlamentu godzi w różnorodność kulturową i językową tej instytucji.
 4. Zarzut czwarty, dotyczący naruszenia art. 18 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, gwarantującego poszanowanie wielojęzyczności, czyli używanie języka francuskiego.
 5. Zarzut piąty, dotyczący naruszenia rozporządzenia Rady nr 1 z dnia 15 kwietnia 1958 r. w sprawie określenia systemu językowego Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej (Dz.U. 1958, 17, s. 385).
-

Skarga wniesiona w dniu 4 kwietnia 2019 r. — Knaus Tabbert/EUIPO — Carado (CaraTour)**(Sprawa T-202/19)**

(2019/C 182/41)

*Język skargi: niemiecki***Strony***Strona skarżąca:* Knaus Tabbert GmbH (Jandelsbrunn, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat N. Maenz)*Strona pozwana:* Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)*Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą:* Carado GmbH (Leutkirch im Allgäu, Niemcy)**Dane dotyczące postępowania przed EUIPO***Zgłaszający sporny znak towarowy:* Strona skarżąca*Sporny znak towarowy:* Słowny unijny znak towarowy CaraTour — zgłoszenie nr 15 366 313*Postępowanie przed EUIPO:* Postępowanie w sprawie sprzeciwu*Zaskarżona decyzja:* Decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 14 stycznia 2019 r. w sprawie R 506/2018-5**Żądania***Strona skarżąca wnosi do Sądu o:*

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- oddalenie w całości sprzeciwu wniesionego przez Carado GmbH w dniu 27 lipca 2016 r., który opiera się na unijnym znaku towarowym nr 4 935 334 i niemieckim znaku towarowym nr 30 611 776 (sprawa dot. sprzeciwu nr B 2 742 784);
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 4 kwietnia 2019 r. — Knaus Tabbert/EUIPO — Carado (CaraTwo)**(Sprawa T-203/19)**

(2019/C 182/42)

*Język skargi: niemiecki***Strony***Strona skarżąca:* Knaus Tabbert GmbH (Jandelsbrunn, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat N. Maenz)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Carado GmbH (Leutkirch im Allgäu, Niemcy)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający sporny znak towarowy: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy CaraTwo — zgłoszenie nr 15 170 145

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 14 stycznia 2019 r. w sprawie R 851/2018-5

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- oddalenie w całości sprzeciwu wniesionego przez Carado GmbH w dniu 27 lipca 2016 r., który opiera się na unijnym znaku towarowym nr 4 935 334 i niemieckim znaku towarowym nr 30 611 776 (sprawa dot. sprzeciwu nr B 2 742 768);
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 5 kwietnia 2019 r. — Armani/EUIPO — Invicta Watch Company of America (GLICYNA)

(Sprawa T-209/19)

(2019/C 182/43)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Giorgio Armani SpA (Mediolan, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci J. Rether i M. Kinkeldey)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Invicta Watch Company of America, Inc. (Hollywood, Floryda, Stany Zjednoczone)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający sporny znak towarowy: Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą

Sporny znak towarowy: Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego w kolorach czarnym i białym — zgłoszenie nr 15 910 301

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 4 lutego 2019 r. w sprawie R 578/2018-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Podniesiony zarzut

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 8 kwietnia 2019 r. — Apple/EUIPO (Pióra cyfrowe)

(Sprawa T-212/19)

(2019/C 182/44)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Apple Inc. (Cupertino, Kalifornia, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: adwokaci H. Hartwig i A. von Mühlendahl)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Sporny wzór: Zgłoszenie nr 3012 707-0004

Zaskarżona decyzja: Decyzja Trzeciej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 7 stycznia 2019 r. w sprawie R 2533/2017-3

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania, w tym kosztami poniesionymi przez stronę skarżącą w postępowaniu przed izbą odwoławczą.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 11 ust. 2 rozporządzenia Komisji (WE) nr 2245/2002 w związku z art. 5 rozporządzenia Rady (WE) nr 6/2002;
- naruszenie art. 12 ust. 2 rozporządzenia Komisji (WE) nr 2245/2002 w związku z art. 5 rozporządzenia Rady (WE) nr 6/2002.

Skarga wniesiona w dniu 8 kwietnia 2019 r. — Fleximed/EUIPO — docPrice (Fleximed)

(Sprawa T-214/19)

(2019/C 182/45)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Fleximed AG (Triesen, Liechtenstein) (przedstawiciel: M. Gail, Rechtsanwalt)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: docPrice GmbH (Koblencja, Niemcy)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy „Fleximed” — unijny znak towarowy nr 12 025 771

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 6 lutego 2019 r. w sprawie R 1121/2018-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesiony zarzut

- Naruszenie art. 60 ust. 1 lit. a) w związku z art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.
-

ISSN 1977-1002 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5228 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
L-2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL